

Γαλλία. Ὡς ἐκ τοῦ τοιοῦτου αὐτῆς προορισμοῦ ἐπόμενον ἦτο νὰ κατασταθῇ δημοτικωτέρα πάσης ἄλλης ἐν Εὐρώπῃ, ὡς ἡ μόνη περιλαμβανούσα τοὺς ἄνδρας, ὧν τὰ ἔργα πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ τῶν ἀσχολουμένων περὶ ὠρισμένην τινα ἐπιστήμην, ὀλόκληρον τὸ ἔθνος ἐγνώριζεν, ἐθαύμαζε καὶ ἠδύνατο νὰ ἐκτιμήσῃ. Ὁ διεξερχόμενος τὸν κατάλογον τῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως μέχρι σήμερον μελῶν τῆς «Γαλλικῆς Ἀκαδημίας,» ἀπὸ τοῦ Βουσουέτου καὶ τοῦ Ρακίνα μέχρι τοῦ Σατωβριάνδου, Λαμαρτίνου, Βίκτερος Οὐγώ, Θιέρσου καὶ Ρενὰν πείθεται ἀδιστακτικῶς, ὅτι οὐδὲν ἄλλο τοιοῦτο ἴδρυμα ἤξιώθη νὰ συνκριθῆται μετὰ τῶν μελῶν αὐτοῦ ὅσους ἡ «Γαλλικὴ Ἀκαδημία» ἐνδόξους ἄνδρας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν γάλλων ἀκαδημαϊκῶν δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τοὺς τεσσαράκοντα, ὧν ἕκαστος κατέχει ἰσοβίως ὠρισμένην ἔδραν (fauteuil), ἧτις μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ μένει κενὴ μέχρι τῆς ἐκλογῆς τοῦ διαδόχου του. Ἐκ τούτου ἐκάστη τῶν τεσσαράκοντα τούτων ἔδρων ἔχει ἰδίαν ἱστορίαν, τὴν τῶν καθεστέντων ἐπ' αὐτῆς ἐπὶ δύο καὶ ἡμισυ αἰῶνα διασήμων ἀνδρῶν, ἢ «ἀθανάτων,» ὅπως ἐπεκράτησε τὸ ἔθος νὰ ὀνομάζωνται οἱ γάλλοι ἀκαδημαϊκοί. Ὅπως ἡ Ἀκαδημία τῆς Κρούσκας οὕτω καὶ ἡ Γαλλικὴ ἀνέλαβε τὴν σύνταξιν, τὴν διηνεκτὴ συμπλήρωσιν καὶ τὴν κατὰ καιροὺς ἐκδοσιν τοῦ λεξικοῦ τῆς γαλλικῆς γλώσσης. Ἡ τοιαύτη ὅμως ἐργασία, ἡ ὀλίγιστα ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς ἀπασχολοῦσα, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς παρὰ τῇ «Κρούσκᾳ» ὡς τὸ κύριον αὐτῆς ἔργον, πολὺ δὲ τούτου συμφωνότερον πρὸς τὸν προορισμὸν αὐτῆς καὶ ἐλκῦον τὴν προσοχὴν τοῦ καινοῦ εἶναι οἱ λόγοι οἱ ἐκφωνούμενοι ὑπὸ τῶν ἀκαδημαϊκῶν ὡς εἰσηγητῶν φιλολογικῶν ἀγωνισμάτων καὶ ἔτι μᾶλλον κατὰ πᾶσαν παραδοχὴν νέου τινὸς μέλους εἰς τὴν χορείαν τῶν «Ἀθανάτων.»

Ἡ πεποιθήσις ὅτι πᾶς ἐνδόξος συγγραφεὺς δικαιούται νὰ καταλάβῃ μίαν ἐκ τῶν τεσσαράκοντα τῆς Ἀκαδημίας ἔδρων εἶναι τοσοῦτον ἐρριζωμένη παρὰ τοῖς γάλλοις, ὥστε πρὸς ἰκανοποίησιν τῶν ἀδικηθέντων προσετέθη εἰς τὰς ἀνωτέρω πραγματικὰς μίαν ἰδανικὴν τεσσαρακοστὴν πρώτην ἔδραν, ἧτις ὑποτίθεται καταληφθεῖσα διάδοχικῶς ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀκαδημίας ὑπὸ τῶν ἐξῶχων ἀνδρῶν, ὅσοι ἔνεκα ποικίλων λόγων δὲν ἠξιώθησαν ζῶντες νὰ συμπεριληφθῶσιν μετὰ τῶν μελῶν αὐτῆς. Ἐπὶ τῆς πασῶν τιμιωτάτης τεσσαρακοστῆς πρώτης ταύτης ἔδρας ἐτοποθετήθησαν δι' ὁμοφώνου καὶ ἀνεκκλήτου ἀποφάσεως τῆς κοινῆς γνώμης ὁ Πασκάλ, ὁ Καρτέσιος (Descartes), ὁ Μολιέρος, ὁ Λαρσφουκὸς, ὁ Βάυλος, ὁ Βωβερνάγης, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Γιλ-Βλάς Λεσάζ, ὁ Ἀββᾶς Πρεβῶ, ὁ Πιρὼν, ὁ Ρουσσῶ, ὁ Ἀνδ. Χενιέρος (Chenier)

ὁ Βωμαρσαί, ὁ Σαμφόρτιος, ὁ Ριβαρόλ, ὁ Π. Λουδοβίκος Κουριέρος, ὁ Βαλζάκ, ὁ Λαμεναί καὶ τελευταῖος ὁ Βερανζέρος, ὁ μόνος ἀποποιηθεὶς νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν ἀκαδημαϊκοῦ, ἧτις κατ' ἐξαιρέσιν ἐπροσφέρετο εἰς αὐτὸν ἀπαλλοττόμενον ἀπὸ τῶν διατυπώσεων αἰτινες ἐπιβάλλονται παντὶ ὑποψηφίῳ.—Παρὰ τῇ ἀνωτέρω συνυπάρχουσιν τέσσαρες ἄλλαι ἀκαδημαῖαι, ἢ «τῶν Ἐπιγραφῶν», τῶν «Ἐπιστημῶν» (τῶν ἀκριβῶν), τῶν «Ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν» καὶ τῶν «Καλῶν τεχνῶν», τὸ δὲ σύνολον τῶν πέντε ἀποτελεῖ τὸ λεγόμενον «Γαλλικὸν Ἴδρυμα» (Institut de France) τὸ ἀληθῶς μοναδικὸν ἐν Εὐρώπῃ, ὡς συνεννοῦν ἐν μιᾷ δέσμῃ πάντας τοὺς οἰοῦσθ' ἄγῶνας τοῦ πνεύματος πρὸς ἐξέυρεσιν τῆς ἀληθείας, ἐπικράτησιν τοῦ ἀγαθοῦ ἢ ἀποτύπωσιν τοῦ κάλλους.

Οὐδὲν τῶ ὄντι ὑπάρχει ἄλλο ἴδρυμα ὅπου ὁ ποιητῆς, ὁ φιλόσοφος, ὁ ἱστορικός, ὁ φιλόλογος, ὁ μαθηματικός, ὁ φυσιοδίφης, ὁ ἀστρονόμος, ὁ νομοδιδάσκαλος, ὁ ζωγράφος, ὁ γλύπτῃς, καὶ ὁ μουσικός δύναται ν' ἀποκαλῶσιν ἀλλήλους συναδέλφους. Οἱ συντάκται τοῦ περὶ «Γαλλικοῦ ἰδρύματος» νόμου τῆς 25 Ὀκτωβρίου 1795, ἐν οἷς διέπρεπεν ὁ Δωνοῦ καὶ ὁ Κερνώ, ἐφαίνοντο ἐμπορούμενοι ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ὅτι πάντα τὰ προϊόντα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος συνεχόνται πρὸς ἄλληλα ὡς κρίκοι ἀλύσου ἀδιασπάστου καὶ, πλὴν τούτου, ὅτι ἀφ' οὗ ἐκ τῆς ἐπιστήμης, τῆς φιλολογίας καὶ τῆς τέχνης ὠφελεῖται ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς ὀλόκληρον τὸ ἔθνος, εἰς τοῦτο ἐπιβάλλεται καὶ ἡ ὑποχρέωσις νὰ προάγῃ καὶ νὰ βραβεύῃ ταύτας. ΕΜΜ. Δ. ΡΟΪΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Εἶνε ὀδυνηρὸν νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις πλέον καὶ νὰ αἰσθάνηται τὸν πόθον χωρὶς νὰ ἔχη καὶ τὴν δύναμιν νὰ ζωγωνήσῃ τὸ σβεσθὲν αἶσθημα.

Δύναται τις ν' ἀγαπήσῃ ἐν οἰαδῆποτε ἡλικίᾳ. Ὁ ἀληθὴς ἔρωσ πηγάζει ἐκ τῆς καρδίας καὶ ἡ καρδία δὲν ἔχει ἡλικίαν.

Ἡ νεότης ἐν τῇ εὐτυχίᾳ εἶνε ἥττον ἀνυπόμονος τῆς ὥριμου ἡλικίας. Ἐχούσα εὐρὺ μέλλον πρὸ αὐτῆς δύναται ἀσφαλέστερον νὰ προσμένῃ.

Αἱ γυναῖκες ἐπλάσθησαν διὰ νὰ προσμένωσι, ν' ἀκούωσι καὶ ν' ἀποδέχωνται.

Οὐχὶ τὰ διαστήματα, ἀλλὰ τὰ κωλύματα μηκύνουσι τὰς ἀποστάσεις.

Τὸ μεδίαιμα ἐν τῷ γήρατι εἶνε τόσον προσφιλὲς ὅσον ὁ ἥλιος ἐν χειμῶνι.